

SARA OCHS

DE OUTBACK

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

1

CLAIRE

Nu

Het bericht sluipt mijn telefoon binnen.

Wakker?

Mijn blik gaat naar de cijfers bovenaan het scherm: 00.04. Net geen sociaal acceptabel tijdstip meer om op dinsdagavond wakker te zijn.

Ik zucht en draai me op mijn zij, en de veren van mijn tweepersoonsmatras kraken onder mijn gewicht. Ik knijp mijn ogen dicht, wachtend op de slaap waarvan ik weet dat die niet zal komen. Toch kan ik niet voorkomen dat mijn aandacht teruggaat naar dat woord op mijn telefoon.

Ik weet precies wat hij wil, en ik ben zwak genoeg om het hem te geven.

Je bent beter dan dit, denk ik. Al geloof ik het zelf niet eens. Door de gedachte komt het weer naar boven. Het schuldgevoel dat me in de loop der jaren zo bekend is geworden. Het kruipt in mijn ledematen, verlamt me, zet zich vast in mijn keel en laat me stikken. Tot ik alleen nog maar spijt voel.

De reden waarom ik nooit goed kan zijn. Die ene avond die me voor altijd slecht heeft gemaakt.

En ik voel dat het begint. Een strak gevoel op mijn borst, mijn ademhaling die oppervlakkiger wordt, een gebonk in mijn hoofd dat hetzelfde tempo aanneemt als mijn steeds sneller wordende hartslag. En op het moment dat mijn adem in mijn keel blijft steken, ben ik weer daar. De eindeloze hemel met hier en daar een ster, de lucht koud en droog, de duisternis van de nacht die over me heen spoelt.

Een geluid, kort en krachtig, voorkomt dat de herinnering zich verder ontvouwt.

Het duurt even voor ik me realiseer dat het mijn telefoon weer is. Mijn eerdere besluit verdwijnt als sneeuw voor de zon. Hij mag komen.

Maar als ik op mijn scherm kijk, is het niet de seksdate die ik verwachtte. De naam van de groep straalt me in de duisternis tegemoet.

De Mob.

Ik hap naar adem, want ik weet wat dit is. Een zoveelste smeekbede van Ellery om naar de reünie in Sydney te komen. Ik heb haar al meerdere keren uitgelegd dat ik niet kom, omdat ik geen behoefte heb aan de pijnlijke herinneringen die daar na tien jaar nog op me wachten. Ze leek zich erbij te hebben neergelegd, maar nu de reünie al over een week is, wil ze vast een laatste poging doen.

Mijn telefoon pingt weer, een bericht in dezelfde appgroep. Alleen nu van een andere afzender. Niet Ellery, maar Kyan.

Ik kan deze groepsdruk nu niet aan, niet nu de herinnering aan die avond dreigend boven me hangt. Ik zet de telefoon op stil en draai me weer om, ook al weet ik dat slapen uitgesloten is.

Nadat ik een paar minuten heb liggen woelen, geef ik het op en pak ik toch weer de telefoon.

Inmiddels zijn er zevenenveertig berichten van de Mob bijgekomen.

Dat is veel. Zelfs voor hun doen.

Net als ik de app wil openen komt er nog een bericht binnen. Alleen niet in de thread, maar via Facebook Messenger. Een privébericht van Ellery Johnson.

Waarom zou ze me afzonderlijk berichten terwijl ze in de app-groep zit?

Een deel van me weet het eigenlijk al, hoe onwaarschijnlijk het ook lijkt. Hetzelfde deel dat al jaren wacht tot de waarheid aan het licht komt.

Met trillende vingers open ik het bericht. Zodra ik het zie, ontsnapt er een schril, geschrokken geluid uit mijn mond.

Weet niet of je de groepsapp hebt gezien, maar ze hebben Phoebes lichaam gevonden.

Ik lees de zin nog een paar keer, hopen dat hij zal veranderen.

Mijn gedachten verstommen bij het zien van haar naam. *Phoebe*. En dan komt het allemaal weer terug. Die blauwgroene ogen. Haar lichaam, zo mager. Te mager. Haar kortgeknipte donkerbruine krullen die haar gezicht omlijstten en haar scherpe gelaatstreken benadrukten.

Hetzelfde haar dat ik die avond tien jaar geleden in mijn hand klemde.

Dezelfde ogen die naar me opkeken, met in de irissen een mengeling van spijt en verdriet, terwijl ik een mes in mijn hand hield.

Hoewel ik heb geprobeerd mezelf ervan te overtuigen dat deze dag nooit zou komen, wist ik dat de waarheid me ooit zou inhalen.

Want ik was het.

Ik was degene die Phoebe heeft vermoord.

2

PHOEBE

Toen

Zonlicht valt door de ramen en verlicht de studentenkamer op Hamilton College in Sydney waar ik de komende paar nachten zal slapen. Hij is nauwelijks groter dan een van de kasten in ons huis in Atlanta, en er staan twee dezelfde bedden, met op allebei een stugge blauwe deken, twee bureaus van wat wel de goedkoopste houtsoort in Australië moet zijn, en een kledingkast die ten prooi lijkt te zijn gevallen aan een flinke mierenplaag.

Maar het zou evengoed een kasteel kunnen zijn. Ik laat me op het bed het dichtst bij de deur vallen, waardoor de matras onder mijn geringe gewicht inzakt, en zet mijn reistas naast me neer.

Een maand lang weg van het echte leven. Om niets anders te doen dan feesten en nieuwe mensen leren kennen. Dat is precies wat ik nodig heb.

Een kans om een nieuwe start te maken. Om wat er is gebeurd – wat ik heb gedaan – voor altijd achter me te laten.

Ik laat mijn fantasie over de komende vier weken de vrije loop als er op de deur wordt geklopt.

‘Kom binnen,’ zeg ik, terwijl ik rechtop ga zitten en mijn korte haar achter mijn oren stop. Het nieuwe kapsel voelt nog steeds vreemd.

‘Sorry dat ik je stoort.’ De studentbeheerder die me twintig

minuten geleden op weg heeft geholpen is terug. Zijn mondhoe-
ken, die bijna verdwijnen onder de pijnlijk ogende acne op zijn
kin, bewegen omhoog als hij me ziet. 'Je kamergenoot is er.'

Terwijl hij een enorme koffer over de drempel tilt, probeer
ik het gefladder in mijn buik te negeren. Het verdwijnt echter
vanzelf als ik het slungelige meisje ontdek dat achter hem aan
de kamer binnenkomt, met slierten strokleurig haar die aan haar
klamme voorhoofd plakken.

Mijn verwachtingen nemen onmiddellijk af als ik haar af-
hangende schouders en schaapachtige lach zie. Toch tover ik de
grijs weer op mijn gezicht. Ze is niet de fantastische internati-
onale kamergenoot die ik had verwacht, maar goed genoeg.

'Welkom,' zeg ik op suikerzoete toon. 'Het lijkt erop dat je
met mij opgescheept zit. Ik ben Phoebe.'

Haar gezicht is bleek en er hangen donkere kringen onder
haar ogen. Rond haar neus zitten wat vage sproeten die lijken te
wachten tot ze tot leven worden gewekt door de zonneschijn.

Ik sta op om haar te omhelzen, maar besef dan dat het meisje
onhandig haar hand naar me uitsteekt. Ik stap over het formele
gebaar heen en pak hem aan.

'Ik ben Claire,' zegt ze met een zacht Amerikaans accent. Ze
glimlacht zwak, maar de lach reikt niet tot haar ogen, die zo
bruin zijn dat ze bijna zwart lijken, waardoor de pupillen ver-
dwijnen in de irissen.

Zodra onze vingers elkaar raken, trek ik mijn hand geschrok-
ken terug. Er hangt een statische elektriciteit tussen ons in die
door mijn pols heen trekt.

'O,' zegt ze en er ontsnapt een giechelend lachje uit haar mond.

Ik staar haar aan; mijn hand tintelt nog na. Misschien is dit
meisje meer dan ik had verwacht. En ineens fladdert het weer
in mijn buik en buitelen mijn gedachten over elkaar heen als
ik denk aan de mogelijkheden die voor ons liggen. En hoe ons
leven in de komende weken zal veranderen.

3

CLAIRE

Nu

Ik was tien jaar geleden niet van plan om naar Australië te gaan. Het rustige, simpele leven dat ik in Humbolt, Illinois had opgebouwd beviel me prima. Ik woonde met mijn moeder in het huis waarin ik was opgegroeid en reisde vier dagen per week naar de campus van de heel gemiddelde hogeschool waar ik mijn bachelor verpleegkunde in drieënhalf jaar hoopte te behalen. Om het 'studentenleven' waarvan ik zou moeten genieten zo snel mogelijk achter de rug te hebben. Tot mijn moeder me op een dag de post zag weggooien die ik tussen twee lessen door in mijn rugzak had gepropt.

'Wat is dit?' vroeg ze toen ze een kleurrijke brochure tussen de verder saaie witte enveloppen uit viste die ik in de vuilnisbak in de keuken wilde gooien.

'Gewoon rotzooi die ze op school in onze postvakken stoppen. Ik had het op de campus willen weggooien, maar ik moest me haasten voor een les –'

'Dit is niet van je school,' zei mijn moeder terwijl ze de pagina's omsloeg. 'Dit is van een andere opleiding. Hamilton College. Het gaat over allerlei mogelijkheden om in het buitenland te studeren.' Toen ik de glanzende foto's op de dikke, duur ogende bladzijden van de brochure zag, besepte ik dat ze gelijk had. Alles

wat het buitenlandbureau van mijn school produceerde zag eruit alsof het was gemaakt met een stokoude versie van Photoshop. Dit oogde veel professioneler.

‘Claire, moet je zien.’ Toen ze naar me opkeek, zag ik tot mijn verrassing een glinstering in haar ogen die al een hele tijd was verdwenen. Eigenlijk was ze de laatste tijd stiller dan normaal, en onttrok ze zich aan onze vaste televisieavondjes door al voor het einde van *American Idol* naar bed te gaan.

‘Je weet dat ik niet in het buitenland kan studeren,’ wees ik haar terecht, alsof ik de moeder was en zij de dochter. ‘Ik moet nu al moeite doen om genoeg studiepunten te halen om eerder af te studeren.’

‘Mmm,’ mompelde mijn moeder terwijl ze verder bladerde. ‘Maar dit dan?’

Ik nam de brochure met tegenzin van haar aan. *Adventure Abroad*, stond in spierwitte letters onder het logo van Hamilton College. Daaronder keek een kangoeroe me aan vanaf een glimmende foto vol heldere rode en oranje tinten die afkomstig waren van een kogelronde zon die bovenaan de pagina hing en een stoffige roestkleurige grond verlichtte. Deze school had blijkbaar geen moeite met stereotypen.

Ik bladerde verder naar foto’s van stranden en surfers die werden onderbroken door stukjes tekst en begon te lezen:

Ben je op zoek naar een unieke buitenlandervaring? Dan ben je bij ons aan het juiste adres! Hamilton College biedt avontuur, onderwijs en opwinding met het programma Adventure Abroad. Voor studenten die geen heel semester of jaar in het buitenland kunnen studeren, hebben we alles waarnaar je verlangt in één korte maand gestopt. Reis door Australië en ervaar alle cultuur en plezier die het continent te bieden heeft.

Waar wacht je nog op? Kom in december naar ons toe!

Ik wierp mijn moeder een nieuwsgierige blik toe. Zelfs als je de tenenkrommende tekst buiten beschouwing liet, was ik niet iemand die je 'avontuurlijk' zou noemen. Het opwindendste wat ik tot dan toe had gedaan, was een ritje maken in een achtbaan die over de kop ging, en zelfs toen had ik in de wachtrij al een kleine paniekaanval gekregen. Het idee om aan de andere kant van de wereld een maand met wildvreemden door te brengen, laat staan avonturen met hen te beleven, bezorgde me een doffe pijn in mijn buik. Maar dat leek mijn moeder niet op te merken.

'Dit moet je echt doen, schat,' zei ze terwijl ze haar handen op mijn schouders legde. 'Het klinkt fantastisch. En kijk, er staat dat je vier studiepunten krijgt voor je deelname. Dat kan je helpen om eerder af te stu—'

Haar woorden gingen verloren in gekuch, en ze bracht haar hand naar haar mond.

'Het is niets,' zei ze als antwoord op mijn opgetrokken wenkbrauwen. 'Gewoon de weersomslag. Maar wat denk je ervan?'

'Dat kost vast duizenden dollars. En dan komt de vlucht er nog bij.' Ik voelde dat mijn moeder ineenkromp. Geld – of het gebrek eraan – speelde een onuitgesproken rol in ons huishouden, als iets waar we nooit over praatten, maar wat als een vieze geur in iedere kamer hing. Mam had al zolang ik me kon herinneren twee banen: overdag als receptioniste, 's avonds als bureau-redacteur voor academische publicaties. Mijn opleiding was tot dusverre gefinancierd met een combinatie van studiebeurzen en studieleningen die ik ooit zou moeten terugbetalen.

Mijn moeder nam de brochure weer van me over en bladerde erdoor alsof ze hoopte dat de oplossing vanzelf zou verschijnen. Wat ook gebeurde.

'Hier,' zei ze opgewonden, terwijl ze de kleine lettertjes op de laatste bladzijde voorlas. 'Gezien de opzet van het programma zal de groep deelnemers uit maximaal tien studenten bestaan. De

Australische overheid zal de deelname van één student volledig vergoeden, op basis van behoefte en kwalificaties.'

Ik rolde met mijn ogen, niet verbaasd dat mijn moeder een alternatief had gevonden. Dat was wat ze deed, of het nu voor een magische kerstochtend vol cadeaus was, ondanks haar povere salaris, of om me ieder jaar op de sterfdag van mijn vader, die toen ik vier was aan een hartstilstand is overleden, met extra liefde te overladen. Maar ondanks al haar goede bedoelingen was ze niet perfect. Zo nu en dan ging het mis. Zoals die dag dat ik pas uren na alle andere kinderen van school werd opgehaald. Die keer dat ik moest achterblijven terwijl de rest van de klas op schoolreisje ging, omdat mijn moeder was vergeten het antwoordstrookje in te vullen. Toch waren dat uitzonderingen.

'Oké, jij wint. Ik zal informatie inwinnen, maar ik acht de kans klein dat ik die vergoeding krijg.'

Mijn moeder klopte me alleen maar op mijn been terwijl een glimlach zich over haar gezicht verspreidde.

Zelfs toen zag ik het al. Een bepaalde vermoeidheid in haar blik, een emotie op haar gezicht die ik niet kon thuisbrengen. Ik denk voortdurend aan hoe anders het geweest had kunnen zijn als ik haar ernaar had gevraagd, als ik haar had gedwongen me de waarheid te vertellen. Ik vraag me af hoe het leven zou zijn gelopen als ik geen plaats in het programma had gekregen, als mijn persoonlijke relaas me niet de overheidssubsidie had opgeleverd en ik nooit had kennisgemaakt met de Mob. Als ik niet had gedaan... wat ik heb gedaan.

Ik weet niet hoelang ik naar het bericht van Ellery staar. De woorden worden wazig terwijl het verleden van alle kanten op me af komt. Ze hebben Phoebes lichaam gevonden. Voordat ik genoeg ben hersteld om mijn vingers op het toetsenbord van de telefoon te zetten, verschijnt er een tweede bericht.

Wil je nadenken over de reünie?

Nee, zeg ik tegen mezelf nadat ik voor mijn gevoel uren naar Ellery's vraag heb getuurd. Ik ga niet naar de reünie van onze buitenlandse studentenreis. Ik heb mezelf jaren geleden beloofd dat ik wat er in Australië is gebeurd daar zou achterlaten. Dat ik het niet mijn leven zou laten beheersen. En dat ik nooit terug zou gaan.

De eerste twee beloftes heb ik al verbroken, maar ik ga nooit, om wat voor reden ook, terug. Wat heb ik eraan? Ik kan me hooguit verspreken en iets vertellen wat ik voor me had moeten houden. En dan zullen de anderen achter de waarheid komen.

Toch kan ik niet voorkomen dat ik erover nadenk. Het houdt me urenlang bezig. Tijdens ons groepsgesprek biedt Kyan op zeker moment aan om al onze vluchten te betalen en ons onderdak te bieden in zijn huis ergens buiten Sydney. Dan is het net als in de hostels waar we logeerden, schrijft hij. Alleen iets luxer.

Het telefoontje komt de volgende morgen. De zon begint net boven het kleine stukje skyline van Chicago dat ik vanuit mijn appartement kan zien uit te piepen, maar ik word niet wakker van de ringtone. Ik heb niet geslapen.

Het nummer wordt weergegeven als *onbekend*. Als ik opneem, hoor ik een mannenstem aan de andere kant van de lijn.

'Mevrouw Whitlock?' vraagt hij stijfjes, met een accent dat direct bekend klinkt. Hij gaat verder, alsof hij me over de telefoon kan horen knikken. 'U spreekt met hoofdagent Arnold Sawkins van de Australische federale politie. Ik bel met nieuws dat misschien hard aankomt.'

'Ik weet het al,' zeg ik, en ik krimp ineen als mijn stem overslaat. 'Ik heb het van een vriendin gehoord. Jullie hebben Phoebe gevonden.'

Hij schraapt zijn keel. 'Haar stoffelijke resten, ja,' verduidelijkt hij. 'Mijn excuses dat u het niet eerst van ons hebt gehoord. Het

kostte ons enige moeite om u te vinden. Uiteindelijk hebben we uw contactgegevens van uw vriendin, mevrouw Johnson, gekregen.'

Ik vervloek Ellery in stilte terwijl hij verder praat.

'Gezien de... eh... omstandigheden waaronder we de resten van mevrouw Barton hebben aangetroffen, starten we nu een onderzoek op.'

De woorden blijven in mijn hoofd steken en het voelt alsof mijn keel wordt dichtgeknepen.

'Normaal gesproken zouden we u willen ondervragen via Zoom. Dat is uiteraard niet ideaal, maar voldoet prima voor internationale onderzoeken. Mevrouw Johnson vertelde ons echter dat zij en een aantal anderen van het buitenlandprogramma volgende week in Sydney zullen zijn. Als u ook hiernaartoe komt, geven we er de voorkeur aan u persoonlijk te spreken.'

Naast paniek duiken er allerlei zorgen op, als de alomtegenwoordige vliegen in Jagged Rock: afgezien van alle manieren waarop ik me tijdens een Zoomgesprek kan verspreken, zal het bij de politie waarschijnlijk argwaan wekken als ik als enige van onze vriendengroep niet terugkeer.

'Mevrouw Whitlock?' dringt Sawkins aan. 'U zult vast begrijpen hoe belangrijk dit is. Volgens ons dossier was u een goede vriendin en de kamergenoot van mevrouw Barton tijdens het programma. We zouden u graag persoonlijk willen spreken over alles wat u zich na al die jaren nog kunt herinneren.'

Ik neem in gedachten alle mogelijke bezwaren door alvorens me voor te stellen hoe Sawkins ze stuk voor stuk doorziet. Gedoe op het werk... maar hoe kan mijn werk als receptioniste nu belangrijker zijn dan dit? De kosten... maar Kyan heeft al aangeboden om te betalen. Ieder excuus dat ik kan opwerpen leidt alleen maar tot meer vragen, meer achterdocht.

En dan word ik getroffen door de herinnering.

Het houten heft van het mes zwaar in mijn hand, de scherpe kromming van het lemmet.

Ik heb losse eindjes achtergelaten, bewijs dat naar mij kan wijzen. Dat weet ik. En als iemand slim genoeg is, weet waar hij moet zoeken, welke vragen hij moet stellen, dan zal diegene ontdekken wat ik heb gedaan.

Behalve als ik dit goed aanpak. Als ik diegene een andere kant op stuur, weg van mij. Als ik voorkom dat de waarheid uitkomt.

En dat kan ik alleen ter plaatse doen.

‘Goed,’ zeg ik tegen Sawkins, nog voordat mijn verstand de implicaties kan overzien. ‘Ik kom ook.’

Eerder verschenen van Sara Ochs:

De duik

Eerste druk augustus 2026

Oorspronkelijke titel *The Outback*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books, Transworld Publishers, Londen

Copyright © 2025, Sara Ochs

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, naar een ontwerp van Black Sheep

Omslagbeeld © Depositphotos, Alamy

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 7946 4

ISBN e-book 978 90 261 7947 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7948 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining niet toegestaan.